

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 299/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátom, Námestie SNP 17/29, Zvolen, proti postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 30 S 122/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 S 122/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľovi náhradu trov konania a primerané finančné zadosťučinenie 4 000 eur, ktoré odôvodňuje pocitmi právnej neistoty a straty dôvery v efektívne a správne poskytnutie súdnej ochrany v predmetnej veci.

2. Z ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisu krajského súdu vyplýva, že krajský súd rozhodol o žalobe sťažovateľa v procesnom postavení žalobcu rozsudkom č. k. 30 S 122/2018 z 18. februára 2020, proti ktorému podal sťažovateľ 30. apríla 2020 kasačnú sťažnosť. Právnenému

zástupcovi sťažovateľa bol 6. februára 2022 doručený prípis krajského súdu z 25. januára 2022 spolu s vyjadrením žalovaného z 24. júna 2020, ktoré bolo krajskému súdu doručené 30. júna 2020.

3. Elektronickým podaním zo 7. februára 2022 sa právny zástupca sťažovateľa obrátil na predsedu krajského súdu so sťažnosťou na prietahy v napadnutom konaní, ktorú predseda krajského súdu vybavil listom č. k. Spr 11 013/2022 zo 7. marca 2022, v ktorom konštatoval, že „sťažnosť na prietahy v konaní v štádiu predkladania veci na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky je dôvodná“.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podľa názoru sťažovateľa k ničím neodôvodneným prietahom v konaní a nečinnosti krajského súdu došlo v období od 30. júna 2020 do 25. januára 2022, teda celkom v trvaní 19 mesiacov. V tomto období krajský súd objektívne nevykonával žiadny úkon, ktorý by smeroval k rozhodnutiu, tak ako to vyplýva aj z odpovede predsedu krajského súdu na sťažnosť na prietahy v súdnom konaní.

5. Sťažovateľ argumentuje, že svojím konaním nijako neprispel k vzniku prietahov v posudzovanom konaní a podľa neho je za vznik prietahov zodpovedný výlučne krajský súd, keďže jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

7. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

8. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi

verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom označeného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

9. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

10. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritorne rozhodol pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

11. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisového materiálu, ústavný súd zistil, že krajský súd rozhodol o žalobe sťažovateľa rozsudkom č. k. 30 S 122/2018 z 18. februára 2020, proti ktorému podal sťažovateľ 30. apríla 2020 kasačnú sťažnosť. Právnomu zástupcovi sťažovateľa bol 6. februára 2022 doručený prípis krajského súdu z 25. januára 2022 spolu s vyjadrením žalovaného z 24. júna 2020, ktoré bolo krajskému súdu doručené 30. júna 2020. Dňa 28. februára 2022 bola právna vec sťažovateľa predložená Najvyššiemu správnomu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti. Najvyšší správny súd 30. marca 2022 verejne vyhlásil rozsudok sp. zn. 3 Svk 10/2022, ktorým kasačnú sťažnosť zamietol a vec bola 13. mája 2022 vrátená krajskému súdu. Krajský súd 13. mája 2022 doručoval rozsudok kasačného súdu č. k. 3 Svk 10/2022 z 30. marca 2022 účastníkom konania.

12. Ústavný súd konštatuje, že krajskému súdu trvalo neprimerane dlhý čas predloženie veci najvyššiemu správnomu súdu na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti, avšak poukazuje na to, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už kasačný súd vo veci meritorne rozhodol verejne vyhláseným rozsudkom z 30. marca 2022, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, teda v tomto čase už nemohol krajský súd porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu